

Dagen zonder jou

Mijn bed is mijn wereld. Ergens anders kom ik niet meer. Al weken lig ik hier, ik zou niet eens weten hoelang al. Het heeft geen zin om de dagen te tellen. De dagen zonder jou. Als ik wist dat ik jou daarmee zou terugkrijgen, zou ik het doen. De dagen tellen, bedoel ik. Maar jij komt niet terug, dus heeft het ook geen zin.

Het behang staart me aan. De lichtblauwe sterren op de roomwitte achtergrond, die ik ooit zo mooi vond, komen op me af. Benauwend. Beschuldigend. Ik draai me om en trek het dekbed over me heen.

Ik zou willen huilen, maar dat kan ik niet. Al mijn tranen zijn op. In de eerste weken na jouw dood heb ik veel gehuild. Heel veel gehuild. Maar ineens, van de ene op de andere dag, was dat gestopt. Het leek wel alsof mijn gevoel helemaal was verdwenen. Alsof er de hele tijd een soort donkere wolk van mist in mijn hoofd zat. Niets kwam meer echt binnen. Ik wist wel dat ik verdrietig was, of eigenlijk zou moeten zijn, maar ik voelde helemaal niets. Leeg was ik. Op.

En dat is eigenlijk nog steeds zo. Ik eet omdat ik moet eten, ik drink omdat ik moet drinken, ik sleep mezelf af en toe naar de wc. En verder niets. Helemaal niets.

Kon ik nog maar even bij je zijn. Jij zou me kunnen troosten. Jij kon dat altijd. Maar juist nu ik je het hardst nodig heb, ben je er niet meer.

Ik weet dat ik door moet, maar hoe dan? Hoe moet ik verder zonder jou? Het is niet eerlijk, zou ik denken bij alles wat ik meemaak. Jij had erbij moeten zijn. Maar dat gaat niet meer. Nooit meer samen leuke dingen doen, nooit meer alles met elkaar delen, nooit meer tranen met tuiten van het lachen, nooit meer...

Jij en ik

Ik had de ernst van de situatie niet goed ingeschat. Wij allemaal niet. Het zal ergens in januari geweest zijn toen de eerste berichten verschenen over een of ander nieuw virus in China. Volgens mij had ik het hele bericht zelfs gemist. Ik was daar echt helemaal niet mee bezig. Er is wel vaker ergens in de wereld iets aan de hand. Eerlijk gezegd boeide het me niet echt. Jou volgens mij ook niet. We hebben het er tenminste niet over gehad.

Het lijkt eeuwen geleden dat ik je voor het eerst ontmoette. Na de meivakantie, nu bijna twee jaar geleden, zat je ineens bij ons in de klas. Een beetje verlegen kwam je het lokaal binnen. Je ging zitten op de enige plek die nog vrij was, een tafeltje vooraan. Glanzende, donkere haren vielen als een gordijn over je schouders, terwijl je de aantekeningen van meneer De Vries, onze leraar aardrijkskunde, van het bord overnam. Af en toe keek je even om, alsof je je klasgenoten in je wilde opnemen. Ik probeerde je blik te vangen, maar voor we oogcontact hadden, had je je alweer omgedraaid. Het leek me verschrikkelijk om zo halverwege het jaar te moeten beginnen op een nieuwe school, waar je nog helemaal niemand kent. Zelf zat ik hier al vanaf mijn twaalfde en ik kende zo ongeveer de halve school, in elk geval van gezicht. De meeste klasgenoten van mijn oude basisschool waren hier ook naar-

toe gegaan en veel andere woonden in hetzelfde dorp. Ik nam me voor je een beetje wegwijs te maken. Wie weet konden we wel vriendinnen worden.

Het duurde even voor ik je gevonden had in de pauze, maar een paar minuten voor de bel weer ging, zag ik je staan. Alleen. Je leunde tegen het muurtje naast het trappenhuis aan de andere kant van de kluisjes.

‘Hoi,’ zei ik.

Terwijl je opkeek van je telefoon trokken je wenkbrauwen een beetje op, alsof het je verbaasde dat iemand je aansprak.

‘Hoi.’ Snel ging je rechtop staan. Met een stralende glimlach keek je me aan. Prachtige ogen had je. Zulke donkere ogen had ik nog nooit gezien. Precies de goede kleur, precies de goede vorm.

‘Ik ben Myrthe, uit je klas.’ Het klonk suf. ‘Leuk dat je bij ons in de klas gekomen bent. Het lijkt me lastig, hoor, zo midden in het jaar ergens anders te moeten beginnen,’ ratelde ik verder. ‘Ben je verhuisd of zo?’

Je keek me aan, de glimlach nog op je gezicht. De stilte duurde net iets te lang.

‘Als je wilt, kun je zo wel met mij meelopen,’ stelde ik voor, zonder je antwoord af te wachten.

‘Dank je,’ zei je. ‘Graag. Het is inderdaad best vreemd om weer ergens opnieuw te moeten beginnen. Maar ja, het is niet de eerste keer. Fijn dat ik met je mag meelopen.’

En toen ging de bel.

Zo was ons eerste gesprekje ongeveer gegaan. Niet echt iets bijzonders, maar bijzonder dierbaar voor mij. Het voelde heerlijk om weer een nieuw iemand in mijn leven te hebben. Het

groepje waar ik tot die tijd mee omging, bestond voor meer dan de helft uit klasgenoten van de basisschool. Mila, Cato en ik waren zo’n beetje de harde kern. Vanaf groep 3 hadden we bij elkaar in de klas gezeten en al heel snel spraken we bijna elke middag af. Het was dan ook niet meer dan logisch dat we naar dezelfde middelbare school zouden gaan en op ons verzoek kwamen Mila en ik ook nog bij elkaar in de klas. Dat Cato naar een andere klas ging, zagen we niet als een probleem, eerder als een kans. Want de leuke nieuwe klasgenoten van Cato sloten zich direct bij ons aan. Elke pauze zochten we elkaar op en zaten we samen te kletsen op de trappen bij de kluisjes. Algauw breidde ons groepje zich verder uit, evenals ons actieterrein. Zagen we elkaar in het eerste jaar voornamelijk op school, vanaf het tweede jaar spraken we regelmatig af in de stad. Gezellig samen shoppen, een filmpje pakken of gewoon ergens wat drinken. We hadden altijd lol, en als er niets was veranderd, had het jaren zo kunnen blijven. Maar zoals het nu eenmaal gaat, blijft niets zoals het is.

Tijdens de schoolreis naar Londen werd Cato verliefd op Jordy, een jongen met rood stekeltjeshaar, puisten en een net iets te grote mond. Ik weet niet wat ze in hem zag, maar nog voor we in het hostel waren, was het al raak.

‘Kom hier zitten, Cato,’ had ik gezegd toen we na de lange boottocht de bus weer instapten. ‘Ik heb een plek voor je vrijgehouden.’ Mila en ik hadden onze tassen uitgespreid over vijf stoelen. Het idee was dat we de hele achterbank zouden innemen met onze groep.

Cato had met haar krullen geschud en zonder me aan te kijken iets gemompeld over voorin zitten. Even later zag ik

haar uitbundig lachend achterstevoren in haar stoel zitten, al geinend met de jongens achter haar. Het bleek het eerste haarscheurtje in onze hechte vriendschap. Niet veel later kregen ook de anderen een vriend of vriendin en al snel was er niet veel meer van ons groepje over. Nou ja, we zagen elkaar nog wel, en het was ook best nog wel gezellig als we samen waren, maar de echt leuke tijd was voorbij. Zelden gingen we nog met z'n allen naar de bioscoop of naar de stad. Dat deden de verliefde stelletjes immers liever samen.

Daar had ik misschien nog wel de meeste moeite mee, dat mensen blijkbaar zo in elkaar zitten dat ze van het ene op het andere moment hun leven niet meer delen met hun vrienden, maar met iemand anders. Iemand die ze voorheen nog niet eens kenden. Het gaf mij het gevoel dat ik iemand 'voor erbij' was geworden. Een soort tweede-keuze-vriendin, voor als het betreffende vriendje even geen tijd had.

Anyway, het was net in deze tijd dat ik jou leerde kennen. Ik vond je meteen aardig. En omdat je op onze school nog niemand kende, had ik jou helemaal voor mij alleen. Jij leek in mijn ogen perfect; alles aan jou klopte. Ik was altijd een beetje jaloers op jouw prachtige steile, donkere haar en je egaal bruine huid. Zelf heb ik van dat haar dat probeert te krullen, maar dat niet echt krullen heeft, waardoor het altijd alle kanten op staat. Zo'n beetje mijn hele leven wilde ik al steil haar hebben, zoals dat van jou. Maar wat ik ook probeer, mijn haar blijft alle kanten op pieken. Mijn huid is al net zo weerbarstig. Veel te bleek en te pukkelig. Dolgraag wilde ik net zo'n mooie, bruine huid hebben als jij, maar als ik ook maar even buiten in de zon zit, verbrand ik meteen zo erg dat ik dagenlang rondloop als een kreeft, met vellen op mijn schouders.

Jou maakte dat allemaal niets uit. Je vond het fijn om mijn vriendin te zijn en ik was blij met jou, je was een echte verrijking van mijn leven. Dat onze vriendschap maar zo kort mocht duren, had ik echt nooit verwacht. Onbegrijpelijk. Hoewel ik weet dat het echt zo is, kan ik het nog steeds niet helemaal bevatten. Maar telkens als ik wakker word, dringt die vreselijke werkelijkheid weer tot me door: jij bent er niet meer. En je komt ook nooit meer terug.

Onze wintersport

Eind februari – pas een paar weken geleden, maar het lijkt zo veel langer – had ik samen met mijn ouders en broertje een heerlijke wintersportvakantie. Zoals elk jaar zochten we met ons vieren de sneeuw op in de voorjaarsvakantie. Dit jaar zouden we naar Noord-Italië gaan. Weer eens wat anders na drie jaar Oostenrijk.

We logeerden in een klein appartement, waar ik een kamer met Bram moest delen. Je snapt dat ik daarvan baalde. Ik had veel liever een kamer voor mezelf gehad, zodat ik alle vrijheid had om te doen wat ik wilde. Schrijven in mijn dagboek bijvoorbeeld. Maar met mijn drie jaar jongere broertje op mijn lip ging dat natuurlijk niet lukken. Beter als hij niet van het bestaan hiervan wist... je weet tenslotte maar nooit.

Overdag tijdens de vakantie miste ik je niet, heel eerlijk gezegd. We waren de hele dag lekker aan het skiën (mijn vader, moeder en ik) en snowboarden (Bram). 's Ochtends stonden we vroeg op, mijn vader had dan al broodjes gehaald bij het bakkerijtje in het dorp en maakte ons bij terugkomst meteen wakker. Normaal gesproken zou ik veel langer blijven liggen, maar dat zou zonde van de dag zijn. Skiën is zo heerlijk, als je eenmaal in de sneeuw staat, wil je daar eigenlijk geen minuut van missen. Zodra de liften opengingen, vertrokken wij met onze spullen naar de bergen. In de lift beslisten we welke rou-

tes we gingen doen. Bram wilde altijd de moeilijkste zwarte pistes af, terwijl mijn moeder juist liever op de blauwe bleef. Soms splitsten we op en zagen we elkaar later weer op een afgesproken plek. Urenlang zoefden we van de besneeuwde hellingen af en namen we nauwelijks pauze. Even snel wat eten in zo'n stampvolle skihut en dan weer door. Er bleef weinig tijd over om aan jou en aan thuis te denken. Achteraf voelde ik me daar wel een beetje rot over. Waarom had ik niet de tijd genomen om wat vaker van me te laten horen? Een videocall in de sneeuw bijvoorbeeld, of een filmpje terwijl ik de berg af roetsjte. Ik had het graag met je willen delen.

Jullie gingen nooit op wintersport. De vakanties brachten jullie meestal door met de hele familie. Dat was altijd heel gezellig, zei je. Leuk om je neefjes en nichtjes weer te zien en heerlijk verwend te worden met lekker eten gemaakt door je tante, die er al weken naar uitkeek om jullie weer te zien. Het leek me geweldig om zo'n grote familie te hebben. Zelf had ik maar één oom, zonder kinderen, dus neefjes en nichtjes had ik niet. Niet dat ik het miste, maar als ik jouw verhalen over je familie hoorde, kon ik me wel voorstellen dat het heerlijk was om samen de vakantie door te brengen.

Net als de rest van je familie waren jouw ouders heel aardig en gastvrij. Ik kan me de eerste keer bij jou thuis nog goed herinneren. We zouden samen wiskunde gaan leren voor de proefwerkweek die eraan kwam, jouw eerste proefwerkweek op onze school. Je had me verteld dat wiskunde niet je sterkste vak was en dat je wel wat hulp kon gebruiken.

'Zullen we samen leren?' had ik voorgesteld. Ik had nooit zo veel moeite met dat vak, dus ik wilde je graag helpen. Maar

er was nog een reden voor mijn voorstel: ik wilde gewoon graag bij je zijn en je beter leren kennen. Niet alleen op school, maar ook buiten schooltijd. Tot dan toe hadden we nog niet heel veel samen gedaan. Een aantal keren had ik je meegevraagd als we naar de stad gingen, maar steeds was er iets waardoor je niet kon.

‘Ik moet mijn moeder helpen,’ antwoordde je dan. Of: ‘Mijn oma is ziek, ik moet haar vanmiddag eten brengen.’ Dat soort dingen. Dus toen de kans zich voordeed om samen huiswerk te maken, liet ik die niet aan mijn neus voorbijgaan. Met mijn fiets aan de hand liep ik na school met je mee. Het was een warme dag, het was een paar weken voor de zomervakantie. Traag liepen we tussen de flats door, blij met de schaduw die de bomen boden.

‘Daar is het.’ Je wees naar een tussenwoning met een kleine, betegelde voortuin met een ijzeren hekje eromheen. Alle huizen in het blok hadden eenzelfde voordeur, van blauw kunststof. Alleen aan de tuintjes kon je het verschil zien. Bij de burens links lag een grote grindbak voor de deur, zo’n oersaaie voortuin met alleen maar kiezels. Naast de voordeur stond een pot met een geranium, zo een als mijn oma ook altijd had. De burens aan de andere kant hadden het onkruid tussen hun stoeptegels kniehoog laten groeien. Het boeide ze blijkbaar niet veel. Jullie tuintje zag er piekfijn uit, met bakken vol bloeiende bloemen. Terwijl jij het piepende hekje openduwde, zag ik door het raam je moeder al in de keuken staan.

‘Je schoenen kunnen daar,’ zei je, wijzend op een kleedje onder de kapstok.

‘Schoenen?’ Even dacht ik dat je een grapje maakte. Bij ons thuis loopt iedereen gewoon met schoenen aan naar binnen.

Maar toen ik zag dat jij ze al had uitgedaan en je slippers aanschoot, trok ik mijn sneakers ook maar snel uit. Op mijn sokken liep ik achter je aan de kamer in.

‘Hai, Myrthe.’ Met open armen kwam je moeder naar me toe. Ze had net zulke mooie zwarte ogen als jij. Haar donkerbruine haar was opgestoken. ‘Wat leuk om je te ontmoeten. Ga zitten, dan maak ik wat lekkers voor jullie.’ Ze leek me nog jong, jonger dan mijn eigen moeder.

Ik ging naast je aan de tafel zitten.

Niet veel later kwam je moeder terug met een dienblad vol met lekkere hapjes. Vleesbolletjes in bladerdeeg, mierzoete minigebakjes en gevulde dadels.

‘Eten jullie altijd zulke lekkere dingen?’ vroeg ik, nadat ik de ene na de andere lekkernij had geproefd.

Later leerde je me ze zelf te maken en ik deelde met jou de snacks die ik thuis wel eens bakte. We wisselden recepten uit en speurden op internet naar nieuwe ideeën om in het weekend samen te maken. Dat was het begin van onze gezamenlijke hobby.